

**Manifest d'un grup de cristians de Tarragona davant la situació política a Catalunya.
22 de novembre de 2017.**

Com a cristians preocupats per la situació que vivim a Catalunya després de la violència policial del dia 1 d'octubre, després de la desobediència al Tribunal Constitucional de la majoria dels diputats del Parlament amb una declaració d'independència sense efectes jurídics, però que pretenia portar a terme un programa electoral votat en unes eleccions democràtiques, després del cessament del Govern i de la dissolució del Parlament per part de l'Estat, amb les nostres institucions intervingudes, davant l'empresonament de representants d'entitats independentistes i d'autoritats polítiques catalanes, sentim la necessitat de manifestar el següent.

Com a qüestió prèvia, ens cal distingir entre les opcions polítiques concretes i el nivell fonamental dels principis que han de sustentar tota acció social i política. La laïcitat o separació entre l'Església i l'Estat opera en el cas de les opcions concretes, no en el nivell dels principis. Moltes d'aquelles opcions, com ara l'independentisme i l'unionisme referits a la relació entre Catalunya i Estat espanyol, són compatibles amb l'Evangeli, i l'Església no ha d'identificar-se amb cap d'elles: no pot defensar l'independentisme, però tampoc l'aplicació de l'article 155 com ha fet el president de la Conferència Episcopal Espanyola. Totes dues opcions són polítiques. Però, abans i en el fons d'aquestes, hi ha els drets fonamentals individuals i col·lectius que tota política ha de respectar. I, en això, els cristians tenim l'obligació d'implicar-nos-hi, com fan la Doctrina Social de l'Església i molts documents pontificis i episcopals.

En aquest sentit, ens cal tenir present la diferència entre el que és legal i el que és legítim i just (per exemple, el rescat dels bancs per part del govern va ser legal, però injust perquè el paguem entre tots). La llei hauria de ser un instrument al servei de la legitimitat (és a dir, d'allò que és vàlid perquè es basa en el dret o facultat de demanar el que ens és degut), i de la justícia (és a dir, d'allò que cal fer segons els drets fonamentals). Si la llei és injusta, cal canviar-la, i, si no es pot, hi ha èticament i en consciència el dret a desobeir-la, en tant que sigui injusta. Si no fos així, estaríem en un règim autoritari o totalitari i no en un Estat democràtic.

A Catalunya, l'Estat ha aplicat unes lleis que van contra el dret a decidir el futur de la nostra nació, un dret reclamat pacíficament pel 80 % de la població amb un moviment transversal, molt actiu des del 2010, dialogant i desitjós de pactar, sempre pacífic i mai violent, nascut enmig del poble, emergent des de les bases i recollit per entitats, institucions i govern. La història de Catalunya ens mostra que el poder de l'Estat ha actuat moltes vegades contra la nostra llengua, la nostra cultura i les nostres institucions. I aquests darrers mesos l'Estat intenta, per tots els mitjans, ofegar aquell moviment.

Però fins i tot cenyint-se estrictament a la llei, molts juristes afirmen que l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola i l'empresonament de dos presidents d'entitats i d'autoritats polítiques és il·legal. De fet, l'article 155 no permet a l'Estat cessar governs autonòmics ni dissoldre el Parlament; la precipitació del fiscal i de la jutgessa van vulnerar les garanties de defensa i els drets fonamentals dels investigats; l'Audiència Nacional està qüestionada sobre si és competent per a tractar els delictes de rebel·lió de què el Fiscal acusa Jordi Sánchez i Jordi Cuixart; la Presidenta del Parlament, que està en funcions, i els membres de la Mesa, que són aforats, només podrien ser processats pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i no pel Tribunal Suprem, i la presó preventiva incondicional no té fonament justificat quan són possibles altres mesures cautelars.

A Catalunya estem patint una sèrie d'injustícies que hem de denunciar, de la mateixa manera que tenim l'obligació d'actuar a favor dels valors cristians i humans com la justícia, la pau, la solidaritat i la veritat. L'unionisme és legítim i es pot defensar amb arguments. Però no es pot imposar, com no pot fer-ho l'independentisme. Un fi no justifica qualsevol mitjà.

En cap cas no són lícits ni l'odi, ni la incitació a l'odi, ni les mentides, ni la falsedat, ni les mitges veritats, ni les declaracions esbiaixades, ni les calúmnies (com dir que la nostra escola practica l'adoctrinament, quan en realitat és un model d'integració i de respecte), ni les ofenses, ni el menyspreu, ni les humiliacions, ni la tergiversació. Molts mitjans de comunicació, sovint, fan una utilització d'aquests procediments al servei d'altres interessos al marge de l'honestedat periodística.

I el silenci no és mai neutre, sinó que pot ser tant o més polític que un pronunciament; i notem silencis ensordidors. Que la por que ens confonguin com a cristians amb una opció concreta no ens impedeixi defensar la justícia, els valors democràtics i els drets fonamentals. En aquest sentit, fem una crida a tots els cristians de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya a recordar que l'únic precepte per damunt de tots que tenim és estimar els altres, i que no ho fem quan no respectem els seus drets i la seva dignitat.

Amb aquestes reflexions voldríem encoratjar a no defallir en el treball de fons, ni en les actuacions concretes que tenim al nostre abast personal i col·lectiu, en favor dels drets de totes les persones i de tots els pobles.

Aurora AUBACH i Guiu, Miquel BARBARÀ i Anglès, Josep BOFARULL Veciana, Santiago CAMÓS Costa, Montserrat COLL i Calaf, Àngel CONESA González, Joan M. FERÁNDEZ Solé, Josep GIL i Ribas, Maria MAGAROLAS, Francesc MANRESA, Francesc XAMMAR.